

επικουρικό

επικουρικό, το, ουσ. [ουδ. του επιθ. επικουρικός], το επικουρικό· (στη νεοαργκό) ο δονητής: «όπου και να πάει, έχει καλού κακού μέσα στην τσάντα της και το επικουρικό της»·

- δουλεύει επικουρικό, η γυναίκα για την οποία γίνεται λόγος, χρησιμοποιεί δονητή για τη σεξουαλική της ικανοποίηση: «δε χολοσκά η τάδε, γιατί, όταν δε βρίσκει άντρα, δουλεύει επικουρικό».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας